

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ

УКРАЇНИ

10 грудня 2008 року

Київський районний суд м. Харкова, у складі:
головуючого судді Плетньова В.В.
при секретарі Банах В.В.

розглянувши у відкритому судовому засіданні у м. Харкові справу за позовом
Державного підприємства „Ізюмське лісове господарство” до Ловчиновського
Валерія Ігоровича
про захист ділової репутації та спростування недостовірної інформації.-

ВСТАНОВИВ :

Позивач Державне підприємство „Ізюмське лісове господарство” 23.04.2008р. звернувся до Ізюмського міськрайонного суду Харківської обл. з позовною заявою, в якій просить визнати фільм Ловчиновського Валерія Ігоровича «Куда уехал лес? Он был еще вчера!» таким, що дескредитує ділову репутацію Державне підприємство «Ізюмське лісове господарство», зобов'язати Ловчиновського Валерія Ігоровича офіційно спростувати недостовірну інформацію стосовно ДП «Ізюмський лісгосп», посилаючись на те, що Державне підприємство «Ізюмське лісове господарство» згідно п.4.1 Статуту (додається) є юридичною особою і зареєстроване згідно чинного законодавства. Підприємство згідно п.3.1 Статуту створено з метою: ведення лісового господарства, охорони, захисту, раціонального використання та відтворення лісів, охорони, відтворення та раціонального використання державного мисливського фонду на території мисливських угідь, наданих у користування підприємства. З 2007 року гр. Ловчиновський Валерій Ігорович безкоштовно розповсюджує документальний фільм, знятий ним особисто під назвою (російською) «Куда уехал лес? Он был еще вчера!» Цей фільм тривалістю 128 хвилин відповідач розповсюдив серед мешканців Ізюму, депутатам Ізюмської райради і виставляв на огляд учасникам Міжнародного кінофестивалю «СТУПЕНИ» в 2007 році (дана інформація зазначена на футлярі, в якому знаходиться диск). У цьому фільмі надана інформація про Державне підприємство «Ізюмське лісове господарство», яка негативно впливає на ділову репутацію підприємства, а саме: Фраза відповідача про пожежу в Червонооскільському лісництві Ізюмського лісгоспу: «Лесники специально выжигали лес» (7 хвил.18 сек. фільму) не підтверджена документально, так як згідно статті 62 Конституції України: «Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду». На теперішній час, жодний працівник підприємства не притягнутий до відповідальності згідно чинного законодавства за підпал лісу. На 17 хвилині фільму відповідач зазначає: «Лесники в 2 раза увеличили рубки ухода и санитарные рубки, фактически скрывая под этим

сведение коренных Изюмских лесов, и прежде всего коренных сосновых боров». Дане висловлювання не відповідає дійсності, так як згідно Правил поліпшення якісного складу лісів, затвердженого Постановою Кабінету міністрів України від 12.05.2007р. №724 санітарні рубки спрямовуються на оздоровлення та посилення біологічної стійкості лісів, запобігання їх захворюванню і пошкодженню. Вартість заготовки данної деревини набагато вища, ніж її реалізаційна вартість. Тобто фактично інформація видповідача не відповідає дійсності. Взагалі фільм дискредитує роботу ДП «Ізюмський лісгосп», подає недостовірні дані стосовно кількості та об'ємів рубок. Розповсюдження данного фільма приводить до погіршення ділової репутації ДП «Ізюмський лісгосп» в очах клієнтів підприємства, створює негативну суспільну думку про підприємство.

В судовому засіданні представник позивача Нефьодов В.В., діючи на підставі довіреності, підтримав позов, повністю підтвердив обставини справи, викладені у позовній заяві.

Відповідач Ловчиновський В.І. та його представник Фомін Р.Б. заперечують проти позову, стверджуючи, що відповідач не є одноособовим автором зазначеного фільму, прийняв участь у створенні фільма у складі творчої групи в якості автора сценарію і режисера. Разом з тим, недостовірних відомостей у фільмі немає і підстав для захисту ділової репутації також немає.

Вислухавши сторони, дослідивши матеріали справи у їх сукупності, суд вважає, що позов не підлягає задоволенню з таких підстав:

Згідно вимог ст.94 ЦК України юридична особа має право на недоторканність її ділової репутації, на таємницю кореспонденції, на інформацію та інші особисті немайнові права, які можуть їй належати. Особисті немайнові права юридичної особи захищаються відповідно до глави 3 цього Кодексу.

Згідно вимог ст.15 ЦК України кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорування. Кожна особа має право на захист свого інтересу, який не суперечить загальним засадам цивільного законодавства.

Відповідно до ст.16 ЦК України кожна особа має право звернутися до суду за захистом свого особистого немайнового або майнового права та інтересу. Способами захисту цивільних прав та інтересів можуть бути: 1) визнання права; 2) визнання правочину недійсним; 3) припинення дії, яка порушує право; 4) відновлення становища, яке існувало до порушення; 5) примусове виконання обов'язку в натурі; 6) зміна правовідношення; 7) припинення правовідношення; 8) відшкодування збитків та інші способи відшкодування майнової шкоди; 9) відшкодування моральної (немайнової) шкоди; 10) визнання незаконними рішення, дії чи бездіяльності органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб. Суд може захистити цивільне право або інтерес іншим способом, що встановлений договором або законом.

Згідно вимог чч.2 та 3 ст.10 ЦПК України сторони та інші особи, які беруть участь у справі, мають рівні права щодо подання доказів, їх дослідження та доведення перед судом їх переконливості. Кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених цим Кодексом.

У позовній заяві не конкретизовано, яким саме способом має бути відновлено право позивача, яке, на думку останнього, було порушено розповсюдженням інформації, що саме означає вимога „офіційно спростувати недостовірну інформацію“. Не надано судові і доказів того, що інформації, яка міститься у фільмі «Куда уехал лес? Он был еще вчера.» взагалі є недостовірною. просмотром фільма встановлено, що відповідач, який знімався в ньому, коментував під кінокамеру у зв'язку з чим на певній території на місці лісів виникли пустирі, послався у т.ч. на ті

обставини, які позивач розцінив такими, що завдали шкоди діловій репутації позивача.

Разом з тим, наведені у фільмі дані кореспондуються з даними, приведеними на рекламній сторінці Ізюмського держлісгоспу у бюлетені „Харківщина” за лютий 2005 р., на якій зазначено, що у перспективі підприємство планує збільшити переробку деревини якнайменше у 2 рази, а також з аудіозаписом інтерв'ю керівника лісового господарства Харківської обл., тобто вище стоячого керівника позивача, який, коментуючи фільм «Куда уехал лес? Он был еще вчера!» і відповідаючи на запитання кореспондента, зазначив: «Допустим, додуматься до такого – лесники сами палили лес, потом их повыгоняли с работы, посадили и т.д... У нас был случай, что сами подожгли, виноватого нашли, поджог умышленный, человек 9 лет получил тюрьмы, 3 года отсидел и умер в тюрьме», вироком суду, копія якого надана відповідачем. Тобто неможна стверджувати, що наведені Ловчиновським В.І. дані були ним надумані.

Стаття 9 Конституції України передбачає, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною законодавства України.

Законом України "Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів N 2, 4, 7 та 11 до Конвенції", була ратифікована Конвенція про захист прав людини і основних свобод 1950 року.

Статтею 10 Конвенції про захист прав людини і основних свобод (далі - Конвенція), передбачено право кожного на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів.

Відповідно до ст. 34 Конституції України, кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір.

Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання і авторитету і неупередженості правосуддя.

Згідно зі ст. 47 Закону України "Про інформацію" ніхто не може бути притягнутий до відповідальності за висловлення оціночних суджень.

Оціночними судженнями, за винятком образи чи наклепу, є висловлювання, які не містять фактичних даних, зокрема критика, оцінка дій, а також висловлювання, що не можуть бути витлумачені як такі, що містять фактичні дані, з огляду на характер використання мовних засобів, зокрема вживання гіпербол, алегорій, сатири. Оціночні судження не підлягають спростуванню та доведенню їх правдивості. Особа звільняється від відповідальності за розголошення інформації з обмеженням вступом, якщо суд встановить, що ця інформація є суспільно значимою.

Проблему захисту лісів України, яка піднімається і обговорюється у фільмі «Куда уехал лес? Он был еще вчера!» неможна вважати такою, що не є суспільно значимою. Робота зі створення цього фільму заслуговує на схвалення.

У рішенні Європейського суду з прав людини від 29 березня 2005 року (заява № 72713/01) у справі „Українська Прес-Група проти України” зазначено: "У своїй практиці суд розрізняє факти та оціночні судження. Якщо існування фактів може бути підтверджене, правдивість оціночних суджень є нездійсненною і порушує свободу висловлення думки як таку, що є фундаментальною частиною права, яке охороняється статтею 10 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (ратифікованою Законом України від 17 липня 1997 року № 475/97-ВР. Однак навіть якщо висловлювання є оціночним судженням, пропорційність втручання має залежати від того, чи існує достатній фактичний базис для оспорюваного

висловлювання. Залежно від обставин конкретної справи, висловлювання, яке є оціночним судженням, може бути перебільшеним за відсутності будь-якого фактичного підґрунтя".

В даному випадку, у загальному контексті фільма «Куда уехал лес? Он был еще вчера!» мали місце оціночні судження, які не можуть бути визнані судом недостовірними, оскільки це протирічило б нормам права.

З урахуванням викладеного суд не вбачає підстав для задоволення позову.
Керуючись ст.ст.212-215 ЦПК України, ст.94,15,16 ЦК України, суд,-

ВИРІШИВ :

У задоволенні позову Державного підприємства «Ізюмське лісове господарство» відмовити.

На рішення може бути подано апеляційну скаргу до Апеляційного суду Харківської області шляхом подачі заяви про апеляційне оскарження протягом 10 днів з дня проголошення рішення та подачі протягом 20 днів після цього самої апеляційної скарги – через Київський районний суд м.Харкова.

Суддя

*З рішенням згідно
Рішення не погоджено
Рішення знаходиться у справі.*

*Суддя -
Секретар*

З оригіналом згідно:
Прощито та пронумеровано
на 1-х
Я-кушах